

Het Ministerie

Colofon

ISBN: 978 90 8954 961 7

1e druk 2017

© 2017, Joop Quint

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

HET MINISTERIE

Joop Quint

voor Bernadette

Hoofdstuk 1

Hij had toch met de trein moeten gaan. Maar gaat een directeur wel met de trein? Natuurlijk gaat een directeur met de trein. De eerste klasse zit er vol mee. Maar ook niet zo vol, want daarom reizen ze juist eerste klasse. Al die nette mannen in die gladder pakken. Verder wist Henk het niet. Wat wist hij wel? Wat weet je van je nieuwe baan? Eigenlijk niets. Ja, wat ze je verteld hebben. Maar alles wordt mooier voorgesteld. Alles loopt op roltjes. Je hoeft bijna niets te doen. Zo was het in ieder geval voor de directeur Topsport. Zelfs de naam was duidelijk. Hij ging over de topsport. Met ongeveer honderd medewerkers. 93 formatieplaatsen hadden ze gezegd, dat had hij goed onthouden. Er was ook een directie Breedtesport. Die was, gelukkig, iets kleiner. De kleinste was de directie Seniorensport. Die was er nog niet zo lang. “Maar die is wel speerpunt van ons beleid,” had de directeur-generaal – de ‘dg’ – trots verteld.

Er was hem uitgelegd dat het allemaal goed was afgebakend. Daar had hij naar gevraagd. Top was Top en de rest was Breedte. Alles boven de vijftig was Seniorensport. Zijn baas was de dg Sport. Die ging over alles. Er was toch wel een onduidelijkheid. Hij had er niet achter kunnen komen hoe het precies zat. De dg had een eigen stafafdeling Beleid en Strategie. Ging hij dan niet over het beleid en de strategie van Topsport? Natuurlijk ging hij daarover, had de dg hem gezegd. “Juist voor Topsport is de strategie heel belangrijk. En het beleid ook. Maar dat moet natuurlijk afgestemd worden met Breedtesport en Seniorensport. En daar helpt de centrale stafafdeling Beleid en Strategie bij.”

De file stond niet helemaal stil. In zijn een, soms even in zijn twee, dan weer remmen, stilstaan, en weer in zijn een. Hij zag dat hij bij de afslag Leiden-Noord was. Nog ongeveer twintig kilometer. Over de radio hoorde hij dat zijn file vijf kilometer lang was. Dat was toch fijn, dat ze je dat vertelden. Maar dat was natuurlijk niet de meest recente informatie. Misschien was het wel acht kilometer. Of drie. Moest hij bellen dat hij te laat kwam? Het was wel erg stom om op je eerste dag te laat te komen. Hij moest denken aan zijn goede vriend Peter. Die kwam altijd te laat. Peter had hem uitgelegd dat dat kwam door zijn verlatingsangst. Daar had hij een onwaarschijnlijk verhaal bij. Als jongen was hij bang dat zijn moeder hem in de steek zou laten. Daarom ging hij zo laat mogelijk van huis als hij naar school moest. Nu ging hij nog steeds zo laat mogelijk van huis.

Peter. Frits. Leendert. Theo. Dat was voorbij. De sectie Overheid van Leeuwenschot was voorbij. Hij kreeg het warm. Waarom was het voorbij? Waarom was hij weggegaan? Waarom was hij niet gebleven? Hij had partner kunnen worden. Waarom ging hij naar Den Haag? Ze hadden hem er verschrikkelijk mee gepest. “Heb je wel een plattegrond? Je kunt verdwalen in die lange gangen.” “Is het zo’n gebouw waar de zonwering automatisch naar beneden komt als het mooier weer wordt? Dat gaat dan met een donderend geraas. Dan heeft het ongeveer vijf minuten lang geen zin om iets te zeggen, want niemand kan je verstaan. En een kwartier later is het precies hetzelfde. Want dan verdwijnt de zon achter de wolken en gaat de zonwering weer omhoog.” Ze hadden hem gewaarschuwd.

“En, Henk, dat weet je, hè? Het ergste is het personeel. Dat heb je nooit gehad. Maar daar kom je wel achter. Ze worden

zwanger. Ze krijgen ruzie. Ze doen niks. Dat merk je eerst niet, maar er zijn er altijd een paar die niets doen. Ze zitten in de ondernemingsraad. Ze lekken naar de krant. Ze overleggen. Dat weet je, hè, Henk? Ze zitten de hele dag te overleggen. Overleggen is de corebusiness van de overheid. En waarom heet het overheid? Omdat er alleen maar overhead is.”

Hij kende de grappen. Hij had ze zelf gemaakt.

“Het zuiden van de Verenigde Staten is getroffen door tientallen tornado’s. Er zijn twaalf doden en ruim driehonderd gewonden.” Shit. Het nieuws. Het was al half negen. Hij kwam te laat. Hij moest bellen. Shit. Hoe bel je in deze auto? Waarom had hij geen handsfree? Zijn eigen leaseauto had hij natuurlijk in moeten leveren. Prachtige Audi met alles erop en eraan. Hij had een goede tweedehands Volvo gekocht. Maar hij had niet aan de handsfree gedacht. En wat was het nummer? Wat was zijn nummer bij Topsport? Dat stond in zijn agenda onder ‘Ministerie’. Ministerie van Sport, Voeding en Cultuur. En waar was die agenda? Juist, in zijn binnenzak. En waar was zijn mobieltje? Hij voelde het: in de zak van zijn jasje. Henk dacht dat hij langzaam gek werd. Hoe kon hij nou bellen? De file ging wel langzaam, maar hij kon toch maar beter niet proberen om te bellen. Agenda uit de binnenzak wurmen, op de stoel leggen, proberen open te slaan op de M, nummer opzoeken, mobieltje in zijn hand nemen, meestal was de bladzij met de M dan alweer verdwenen ... Hopeloos.

Op de vluchtstrook? Mocht dat wel? Kon dat wel? Hij zag geen auto’s op de vluchtstrook. Henk kreeg het erg warm. Hij voelde een druppel zweet vanuit zijn oksel op zijn buik

rollen. Op zijn eerste dag te laat en hij kon niet eens bellen. Shit. Hij legde zijn hoofd even op het stuur. Toen hij weer opkeek, zag hij dat de vrouw in de auto naast hem was opgehouden haar haar te föhnen. Ze had de föhn in haar hand en staarde naar hem. Hij zwaaide eventjes. Hij zat in een gekkenhuis.

Daar was hij bang voor geweest. Het gekkenhuis. Zo noemden ze het natuurlijk niet. Psychiatrische kliniek, of afdeling Psychiatrie van een algemeen ziekenhuis. Maar het was gewoon het gekkenhuis. Daar had zijn vader het over. Die was erin geweest, in Heiloo. Hij had hem daar weleens opgezocht. Zouden ze daar van komen? Zijn depressies? Zat het in de familie? Hoe lang was hij met Henriëtte getrouwd geweest? Tien jaar. En in die tijd had hij drie keer een depressie gehad. Elke keer ongeveer een half jaar. Hij was blijven werken, soms dacht hij dat het niet ging. Maar zijn collega's hadden hem erdoorheen gesleept. "Aan het werk blijven," hadden ze gezegd. "Dat is het beste. Wij helpen je wel."

De laatste keer was het ergste. Hij was doodsbang geweest. Straks zat hij thuis, dan was alles afgelopen. Zijn werk. Het geld. Hij zou zijn hypotheek niet meer kunnen betalen. Zijn huwelijk. Henriëtte zei dat ze er niet tegen kon. Soms was ze wanhopig. Dan zei ze dat ze zich bedrogen voelde. Ze had ingetekend op een vrolijke Henk, niet op een zombie.

Hij was eruit gekomen door mevrouw Voskamp, zijn vriendelijke psychiater. En door de pillen. Dat was nu drie jaar geleden. Tot ieders verbazing was hij toen ook bij Henriëtte weggegaan. Door die depressies was er iets geknapt in hun relatie. Mevrouw Voskamp had het nooit gezegd, maar misschien was hij niet geschikt voor een relatie. Misschien kwa-

men de depressies wel door de relatie. Door Henriëtte. Dat mocht hij natuurlijk nooit zeggen, maar het was een reële mogelijkheid. In ieder geval had hij, nadat hij weg was gegaan bij Henriëtte, nooit meer een depressie gehad. Hij had wel gedacht dat het een klein wonder was dat ze er niet achter waren gekomen bij zijn sollicitatie voor directeur Topsport. Hij had natuurlijk niets gezegd, maar hij was toch een hele dag getest.

Als de nood het hoogst is, is de benzinepomp nabij. Hij zag hem een eind verderop. Daar kon hij gaan staan. Daar kon hij bellen. Daar kon hij eindelijk plassen. Want de nood was heel hoog. Hij moest altijd plassen. Een file is dodelijk voor een veelplasser. Hij had het zich weleens afgevraagd: kon je op je 45ste al last van je prostaat hebben? En wat deden al die andere mensen in de file die moesten plassen? Of moesten die niet plassen? Je zag ze bijna nooit op de vluchtstrook. Waren ze net als hij op tijd bij een benzinepomp? Was de afstand tussen de benzinepompen daarop afgestemd? Hij hield zijn linkerhand stevig in zijn kruis. Dat hielp, dat wist hij. Maar het ging even niet goed als hij moest schakelen.

Hij was bij de benzinepomp. Snel. Agenda pakken. Mobiel in zijn zak. Deur dicht. Sprinten. Hij zag gelukkig meteen dat de wc's achterin rechts waren. Ada zou het vast niet erg vinden dat hij plaste voor hij haar belde. Ada leek hem erg begripvol. Het lukte. Hij was maar net op tijd. Hij mikte op de vlieg. En hij moest weer lachen om de prachtige grap die hij op de tv had gezien. De vlieg vloog weg. En de man probeerde hem met zijn straal te volgen. Zijn vlieg bleef zitten. Hij plaste hem helemaal dood.

Toen hij de wc uit kwam, keek hij om zich heen. Zo hoorde een benzinepomp eruit te zien. Een hoek met koffie en hoge tafeltjes waar je lekker op kon leunen. Broodjes, allerlei soorten broodjes, en warme snacks. Gehaktballen, frikandellen, kroketten. Ja, er waren ook gehaktstaven. Daar hield hij het meest van. Eigenlijk een soort lange frikandel, maar toch even anders. En dan waren er nog reken met bladen. Veel bladen. Sommige met hele lekkere blote vrouwen. Daar hield hij ook erg van. Maar dat zou Ada vast niet goed vinden.

Ada, Jezus, Ada. Ik moet Ada bellen. Hij had het kunnen weten, Ada was fantastisch.

Ze zei: “Maar dat is helemaal niet erg, meneer Bakker,” – ze zei u en meneer Bakker – “dat kan natuurlijk gebeuren dat u in de file zit. Ik heb uw eerste afspraak, met de staf, om half tien gepland. Ik dacht: dan hebben wij eerst wat tijd om bij te praten. Maar dat doen we dan gewoon wat later op de dag. Ik zie u straks.”

Hij had ineens tijd. Zou hij een gehaktstaaf en een kopje koffie nemen? Even rustig. Even niks. En een beetje slap lullen met de vrachtwagenchauffeurs die in hun koffie stonden te roeren. Nee, dat kon niet. Hij moest naar het ministerie. Het was zijn eerste dag.

Misschien werd het toch nog een goede dag. Eerst Ada die zo vriendelijk was en die zijn dag zo goed had gepland. En nu. Nu was de file weg. Opgelost, heette dat. Hij reed moeiteloos over het Prins Clausplein naar het centrum. En hij wist waar de parkeergarage was en Ada – weer Ada – had gezorgd dat hij een pasje voor de garage had. Bij het binnengaan van het ministerie leek het even fout te gaan.

Hij ging niet naar binnen. Hij had geen pasje voor het gebouw. De twee dames achter de receptie waren vriendelijk, maar duidelijk.

“Dus, u bent de nieuwe directeur Topsport. Dat kan iedereen wel zeggen. We hebben hier zoveel directeurs. Ik denk weleens: als je hier wat vaker komt, word je vanzelf directeur. En u komt hier voor het eerst?”

De naam Ada deed weer wonderen. Ze belde met Ada, hij kreeg een tijdelijk pasje en toen mocht hij door.

“Nou, dat valt toch nog mee, meneer. Fijn dat u er bent. Wilt u koffie? Ik breng het wel op uw kamer. Ik heb wat stukken op uw bureau gelegd. Daar heeft u, denk ik, wel wat aan. En om half tien komt dus de staf. De rest van uw programma voor vandaag heb ik boven op de stukken gelegd. Wij spreken elkaar om half twee, direct na de lunch.” Ada was inderdaad fantastisch. Hij liep naar zijn kamer. Toen hij bij de deur was, zei Ada: “O, meneer Bakker, ik was het bijna vergeten, meneer Van Ewijk is ziek. Hij doet u de hartelijke groeten.”

Dirk-Jan van Ewijk was de plaatsvervangend directeur. Henk had hem tijdens zijn sollicitatie een paar keer ontmoet. Het was een lange, slanke man, midden dertig. Netjes in het pak. Een corpsbal, had Henk gedacht. Van Ewijk was dus zijn plaatsvervanger. Henk had geen idee wat hij deed.

Op zijn bureau lagen niet alleen de stukken. Er was een vaas met een prachtige, grote bos bloemen. ‘Welkom. Veel succes.’ Er stond niet bij van wie het was. Ada had het natuurlijk weer geregeld. Hij keek om zich heen. Wat een uitzicht. Zijn kamer was op de elfde verdieping, op een

hoek, en had veel ramen. Schuin links keek hij over Den Haag naar de duinen en de zee. De zee schitterde in de zon.

Hij ging achter zijn bureau zitten en schoof de bloemen wat opzij. Zijn kamer was niet zo groot als die van Joop, de dg. Daar was hij voor een sollicitatiegesprek geweest. Je werd er vanzelf klein, behalve Joop, want die was heel groot. Maar dit was niet mis. Rechts een vergadertafel met acht stoelen. Links een zitje met een laag tafeltje en drie lederen, luie stoelen. Wat aan de wand hing, stelde niks voor. Een stilleven met appels en een tomaat. Een molen met drie koeien en een sloot. En een verdwaald hert in een bos. Er waren ook paddenstoelen in het bos.

Michiel, zijn directe voorganger, de interimmer van ScheenstraBodde, had ze kennelijk laten hangen. Ze waren vast van Van Beusekom. Die was een kleine tien jaar directeur Topsport geweest. Hij was een half jaar geleden met pensioen gegaan. Als je vijfenzestig werd, ging je met pensioen. Maar daar had kennelijk niemand aan gedacht. Dus, Van Beusekom was ineens weg. Ze hadden Michiel als interimmer genomen, dan konden ze intussen naar een definitieve opvolger zoeken. Ze hadden een goede genomen, vond Henk.

Mooie bloemen. Lieve Ada. Was dat wel het juiste woord voor Ada? Aardig. Maar ook streng. Ze had iets strengs. Het zat hem gedeeltelijk in haar houding. Ze liep heel rechtop en ze zat ook kaarsrecht achter haar bureau. Ze kwam waarschijnlijk niet uit Staphorst, maar daar wel in de buurt. Uddel, of Garderen. Daar had hij wel gefietst. Lange rokken, nog een enkele vrouw in klederdracht. Kinderen gin-

gen waarschijnlijk elke dag op de fiets naar de christelijke havo in Apeldoorn.

Er werd geklopt. Ada stak haar hoofd om de deur: “Meneer Bakker, de staf.”

Henk liep naar ze toe en gaf ze stuk voor stuk een hand. Hij ging aan het hoofd van de vergadertafel zitten. Hij had ze allemaal op één na al eens ontmoet bij de sollicitatiegesprekken. De nieuwe was een klein, mooi meisje met donkere ogen en een blauw hoofddoekje.

“Fatima,” zei ze.

Links naast hem zat Hilda. Hilda was groot en had kort, blond, krullend haar en groengrijze ogen. Ze was een jaar of 35. Hij wist dat het mevrouw mr. Hilda van der Sluis was. Ze was het hoofd van het staffbureau. Het plaatsvervangend hoofd zat aan zijn rechterhand. Dat was Frank de Leeuw. Hij was lang, mager en grijs. Hij had een donkergrijs pak aan dat heel lang geleden naar de stomerij was geweest. Hij was ongeveer 55. Henk had gehoord dat Frank goed in cijfers en geld was. Dan was er nog een klein, blond mannetje, niet ouder dan 25. Dat was Robin. Henk was vergeten hoe hij van achteren heette. Robin was jurist en een soort manusje-van-alles.

Fatima keek hem verwachtingsvol aan. Wat een prachtige ogen. Hij moest wat zeggen.

“Ik ben blij dat ik op mijn eerste dag, als eerste met jullie, het staffbureau van de directie Topsport, nader kennis kan maken. We hebben elkaar allemaal al eens eerder ontmoet, behalve wij, Fatima, maar toen wisten we nog niet dat ik directeur zou worden. Maar nu is het dus zover.

Jullie en Ada, die hoort ook bij het stafbureau, zijn mijn rechterhanden.”

Robin stak zijn vinger op.

“Ja, Robin?”

“Ik wist wel dat u directeur zou worden.”

“Zo, en hoe wist je dat? Je moet overigens Henk zeggen.”

Robin zat te stralen.

“U, jij, Henk, was de beste.”

O God, wat een slijmbal, dacht Henk.

“Nou, ik wist het toen in ieder geval nog niet. Maar het gaat er nu om dat jullie mij op weg helpen.”

Henk vond dat hij goed over deze opening had nagedacht. Hij moest niet gaan vertellen wat hij dacht dat er moest gebeuren. Dat wist hij trouwens toch niet. Hij moest ook niet zeggen wat hij van ze verwachtte. Hij moest duidelijk laten merken dat hij ze nodig had.

“Ik heb drie vragen: wat speelt er op de korte termijn? Wat speelt er op de lange termijn? En waar moet ik op letten? Dat wil zeggen: waar moet ik voor uitkijken?”

Henk had die vragen niet op een briefje geschreven. Maar het leek wel alsof Hilda het briefje had gelezen.

Ze boog zich iets naar voren en daar kwam ze: “Op de korte termijn gaat het om de begroting voor volgend jaar. Daar zijn we al een beetje mee begonnen.”

Jezus, ja, dacht Henk, dat was ik vergeten, het is pas april, maar ze beginnen vroeg.

“Vorig jaar hadden we onderuitputting. Dat hebben we net recht weten te breien, maar dat mag niet weer gebeuren.”

Robin zat heftig te knikken. Fatima keek een beetje glimlachend voor zich uit.

Ze denkt waarschijnlijk aan kebab, of aan een mooie jongen, dacht Henk. En Frank... Frank, het leek wel of hij zijn ogen dicht had.

Hilda ging stevig door.

“Op de lange termijn hebben we het over de Olympische Spelen van 2028. Dat is natuurlijk onze missie. Maar we hebben terrein verloren. Justitie en Veiligheid trekt er nu hard aan. Een van hun dg’s is in de stuurgroep gekomen. En wij hebben terrein verloren doordat Van Beusekom met pensioen is gegaan, en die man van ScheenstraBodde die we hier voor een half jaar hebben gehad, heeft er niks aan gedaan. De Olympische Spelen van 2028 zijn ons speerpunt.”

Het is niet waar, dacht Henk, 2028!

Hilda haalde even adem. Ze keek vies.

“Breedtesport. Daar moeten we voor uitkijken.”

Iedereen aan tafel knikte. Frank had zijn ogen open.

“Breedtesport? Waarom moeten we daarvoor uitkijken?”

Henk begreep het niet. “Het zijn toch onze collega’s?”

“Mooie collega’s. Ze proberen voortdurend van alles te annexeren. Je zou denken dat het duidelijk is. Elke sport, wat het ook is, kleiduivenschietsen, biljarten, doet er niet toe, heeft een top. Die top is duidelijk gedefinieerd. Het is laatst nog weer eens vastgelegd in de notulen van het overleg onder leiding van de dg. Iedereen die bij de top tien van Nederland hoort, in welke sport dan ook, is een topsporter. Alle wedstrijden en competities die gaan om het kampioenschap van Nederland, behoren tot de topsport. En

natuurlijk alle internationale ontmoetingen, of het nou de Olympische Spelen zijn of korfballen tegen Luxemburg.” Het leek Henk allemaal heel logisch.

“Maar ...” Hilda ging iets verzitten. Het leek wel of ze nog groter werd. “Breedtesport kijkt daar heel anders tegen aan. Zij vinden dat als een sport internationaal niets voorstelt, zo zeggen ze het, dat het dan een breedtesport is. Dus ook, bijvoorbeeld, de top tien. Het meest recente voorbeeld is dammen.”

Frank ging helemaal rechtop zitten.

“We hebben jarenlang bij de wereldtop dammen gehoord. Ton Sijbrands was onze wereldkampioen. Hij is een neef van Frank.”

Frank zat te stralen.

“Maar elke sport heeft z’n ups en z’n downs. Dit even terzijde, Henk, dit is belangrijk, daar moeten we onderzoek naar doen. Waar komen die ups en die downs vandaan? Wat kunnen wij daaraan doen? Maar goed, dit gaat over dammen, of eigenlijk over Breedtesport. Dus, we zijn een tijdje niet zo goed in dammen. En wie staat er bij de prijsuitreiking van het Nederlands kampioenschap dammen? Karel, de directeur van Breedtesport. Daar had jij moeten staan, Henk.”

“Ja, maar ik was er toen nog niet.”

“Nee, dat weet ik wel. Maar ik noem het als voorbeeld. Michiel, die jongen van ScheenstraBodde, die hier een half jaar is geweest, die wist niet eens waar het over ging. Die was aan het uitrekenen of we niet te veel overhead hadden. Nou vraag ik je.”

Hilda wist van geen ophouden.

“En weet je wat ze doen, Henk?”

Er werd geen antwoord van hem verwacht.

“Als er internationaal een tijdje weinig wordt gepresteerd, dan is het breedtesport. En dan pikken ze gewoon die hele sport in. Dus ook de top tien, alles.”

Iedereen zat te knikken. Het ging kennelijk om een ernstig probleem. Henk begreep het niet zo goed.

“Maar er is toch een duidelijke afspraak over wat top- en wat breedtesport is? Het is onlangs nog weer in de notulen gezet. Dat zei je net.”

“Henk, het is hopeloos. Ze houden zich er gewoon niet aan. Het gebeurt elke keer weer en de dg grijpt niet in.”

Henk dacht: dan zal ik zorgen dat hij dat wel doet. Dit kan niet.

“Ik beloof dat ik het heel goed in de gaten zal houden.”

Frank zei: “Hilda heeft heel goed verteld waar het om gaat. Vooral de problemen met Breedtesport heeft ze goed weergegeven. Ik heb er niets aan toe te voegen.”

Fatima en Robin knikten allebei.

Henk had de tijd goed in de gaten gehouden. Dat was belangrijk. Ze moesten meteen de eerste dag weten dat de nieuwe directeur niet van lange besprekingen hield.

“We moeten stoppen, jongens. Zo meteen komt het managementteam. Hartelijk dank. Ik vond het prettig om elkaar op deze manier beter te leren kennen. Hilda, wil jij nog even blijven? Je bent er bovendien bij het managementteam toch weer bij.”

Zo, dat maakte vast wel een krachtdadige indruk. Hij wilde Hilda even alleen spreken. Hij wist eigenlijk niet waarover. Maar het was goed, even alleen met het hoofd van het staf-

bureau, dan kreeg hij vast nog wel meer te horen. Hij kreeg van iedereen een hand. Fatima zag er van achteren ook goed uit.

Hilda wachtte nauwelijks tot de anderen de deur uit waren. “Goed geregeld, Henk, want er zijn nog wat dingen die ik je moet zeggen. Eerst Frank. Ik ben erg op hem gesteld. Hij is hier al zo lang, hij weet zoveel. Maar hij is gevaarlijk.”

“Gevaarlijk?”

“Ja. Ik gebruikte niet voor niets dat voorbeeld van het dammen. Hij is in staat om de mensen van Breedtesport, vooral Karel, de directeur, aan te vallen. Dammen is van Frank. Hij is niet alleen de neef van Ton Sijbrands, hij is al eens vijfde bij de Nederlandse kampioenschappen geweest en hij is al jaren hoofdredacteur van hun blad Ingedamd, of zoiets. Hij heeft Karel al eens in de wc opgesloten. Niemand weet hoe het is gebeurd, maar ik weet zeker dat Frank dat heeft gedaan.”

“O.”

Henk wist niet wat hij hiervan moest denken. Dat verwacht je toch niet direct op een ministerie.

“We moeten Frank in de gaten houden, Henk. Als ze bij Breedtesport zo doorgaan, begaat hij een ongeluk. Er is nog iets anders dat ik je moet vertellen, maar dat is echt heel wat anders. We hebben twee medewerkers die voor ons werken, maar die eigenlijk niet van ons zijn.”

“Vertel maar,” zei Henk.

Hij was benieuwd wat er zou komen. Hij was de directeur geworden van een bijzondere tent, dat was nu wel duidelijk. “We hebben een communicatieadviseur, Sara Leeftang, maar die is niet van ons.”